

בזמן שהצבור שרוין בצער.
וכשהחבור יהא לשם שמים, יפו
לשלום ולבנים:

פרק רביעי

פרק קפ

בימים הקדמונים היה הנדות מרחוקות מאד מבני אדם, כי בן שמן מעולם נודות, כדי שלא יקרבו אל אדם, ולא ידברו עמו. כי ידעו הקדמונים בחכמתם, שהбел מזיק, וגם מבطن מולד גנאי, ועושה רשם רע, באשר באור חכמי הפילוסופים. והיו יושבות בדר, באחל לא יגנס בו אדם. וכך אמراه רחל לבן, רואייה הייתה לקום מבני אבי לישך ידיו, אבל דרך נשים לי, ולא יוכל להתקrab אליו, וגם לא ללקת באחל, שלא תרדך עפר רגליו. והוא הח裏ש, ולא ענה אותה דבר. בראה, שלא היה מספרים עמהן כלל, מבני שאפלו דברם טמא.

חק יעקב

קפ כי בן שמן מעולם נודות. על שם שגורה היא מבעלת מקום אחר, וכמה תרגם אונקלוס מරחקה: **ולא ידברו עמו.** וש אמרה בעלם, כשוואין את הנדה אפל באקראי, מיד מגרשין אותן: **גם מבطن מולד.** ה'ג בניקוד סגול (ר'ל פתח, ומאר שבטוני) שוה מהליפם בינהם, וכ' מה ניקוד בשלהי כתה'(ז) ושני קמצין. יש שם קורים מבטן, בניקוד סגול (ר'ל פתח) תחת המים והבית, ובקמץ אחד תחת השער וקשה בעניין, כי מבטן בסגול ושני קמצין אתי שפיר פרושה לשון היכר וראיה, כמו ותביט אל נשחנחת (במדבר ל, ל'א), ואם תקרה מבטן בסגול מהה וקמץ אחד, יירה פרושה לשון דיבור, מן מבטא שפתים, וזה קשה יותר מן הריאון, שחרת כתוב הרוב קודם שהבלן מזיק, שפירוש דיבורן, ואין לי להאריך כאן (ז'ב' כיצד נקבע ועוד מלשון מבטא שפתים, ופירוש זה מטהים יותר לגיטם מבטן שהוא יכול לומר מבטא): **דברם טמא.** והסימן, נאלמתי

לייה בנים נכפין, מפני שעדי בית הכסא מלוחה. עד כמה ישחה אדם וישמש, עד שעור חצי מיל. הקיז דם ושמש, הוי לו בנים ותקין. התקין שנייהם ושםשו, הוי לו בנים בעל ראתן. אימתה, בזמן שלא טעם כלום. המשמש מטהו שכור, סופו נערך. שנייהם שפורים, שנייהם נקרים. המשמש מטהו מעומד, אוחזתו אחילו. גם דברים אלו ודומיהם בתובים (התרם) נכלק כל סיל נילס לך י"ג ע"ה, וכמסכה כתנות פיק סמלוי לך ע"ג ע"ה, ונמקת גינען פיק מי קלחו לך ע"ג ע"ה).

פק מי קלחו לך ע"ג ע"ה).

גם אמרו שאסור לאדם לשמש מטהו בשנת הארץ, כדי שנינה צער בעומו. הגרשין (התרם) נכלק קמל לתנונית לך י"ה ע"ה, אמר ריש לקיש, אסור לאדם לשמש מטהו בשני רעבון, שנאמר וליוסף ילד" שני בנים בטרם ותבואה שנת הרעבן (כלקcia מה. ז). תנא, חשיבי בנים משמשים מטוטיהם בשני רעבון. **למדנו מכאן,** שאסור להנות בעdon

נפש יהודה

בכfin. נופלים מלחמת חול: ותקין, חלשים, בעלי חוליה ריאתה. וחוליה זה מאבות לבנים. ושם חוליה זה ריקון: בעלי ראתן. חלש יותר מדא, שיש להם שריון מזוחה: **שלא טעם כלום.** בין הקוח להشمיש, ונתבעה מאותו תשמש: **שנייהם געקרים.** בקרוב ימים, אחר עיליה זו: **אוחילו.** רעדה: **חווצבי בנים.** מחותר בנים, שאין לו בנים:

קפ כי בן שמן מעולם נודות. פירוש, הרחקה. שזכrica שבא לעלו הבלן: **גם מבטן** נהאה שכך יש לך לפני פרושה גני, ועיין בחק עקב. לשון דיבור, כמו כי (יבטא) תשבע [לבטא] בשפתים (ויקרא ה, ד). שוגם הדיבור שלום מזיק וועשה רושם רע: **שלא** תדרך על עפר רגל, שהוא טמא, שמא תלכלך העפר בדמה:

יוםיה החשיתי (תהלים ל"ג), ראשית תיבות נזה:

כוס, והרְחַצֶת פָנֵיו יָדִיו וּרְגָלַיִן, הֵיה
לְפִי שָׁרָאוּ אֶת הָעַם שָׁלָא יִסְבְּלוּ יוֹתֶר
מִזֶה בְּחֶסְרוֹן שְׁפָחוֹת. אֲבָל הַמְחֻמֵיר,
שׁוֹמֵר מִצְרֹות נִפְשׁוֹ.

וְעַל בָּלָם, צָרִיך שִׁישְׁמַר עַצְמוֹ שָׁלָא
יָגַע בָה אֲפָלוּ בְּאַצְבע קַטְנָה, אֲפָלוּ
בִּימֵי לְבִוָּנָה עַד לְאַחֲר טְבִילָתָה,
וְאֲפָלוּ לִישֵן הוּא בְּגַדּוֹ וְהִיא בְּגַדָה.
שְׁעַל דָבָר זה, נִפְטָר בְּחַצִי יָמִי אָדָם
גָדוֹל. בְּדָגְרָסְנוּ (וְהַתָּמָן) (גְּפַלְקָה קָמָה דְנַכָּה
יָגַע עַל), תָנָא דָבִי אַלְיָהִי, מִעְשָׂה אֲדָם
אֶחָד שָׁקְרָא הַרְבָה, וִשְׁנָה הַרְבָה,
וְשָׁמַשׁ תַלְמִידִי חַכְמִים הַרְבָה, וְמֵת
בְּחַצִי יָמִי. וְהִתְהַגֵּד אֲשֶׁתוֹ נוֹטַלְתָה
תַּפְלִי, וְמַחְזְרָת עַל בָּל בְּתִי בְּנָסִיות
וּבְתִי מִדְרָשׁוֹת, וְאוֹמְרָת לְהָם, בְּתוּב
בַּתּוֹרָה, בַי הָוּ חַיִיך וְאַרְך יָמִיך (וְנִיכְסֵי
הַסְּנָה). בָּעֵל שָׁקְרָא הַרְבָה, וִשְׁנָה
הַרְבָה, וְשָׁמַשׁ תַלְמִידִי חַכְמִים הַרְבָה,
מִפְנֵי מַה מַת בְּחַצִי יָמִי. וְלֹא הֵיה
אָדָם שְׁחַזְירָה דָבָר. פָעֵם אַחֲת
נִתְאַרְחַתִי אֲצַלָה. אָמְרָתִי לָה, בִּימֵי
נִדּוֹתִיק, מַהוּ אֲצַלָך. אָמְרָה לִי, חָס
וּשְׁלוֹם, אֲפָלוּ בְּאַצְבע קַטְנָה לֹא נָגַע
בַי. בִּימֵי לְבִוָּנָה, מַהוּ אֲצַלָך. אָמְרָה
לִי, אָוכֵל וְשׁוֹתָה עַמִּי, וַיְשַׁן עַמִּי
בְקָרּוֹב בָשָׂר, וְלֹא עַלְתָה דַעַתוֹ לְדָבָר
אַחֲר. אָמְרָתִי לָה, בָרָוך הַמָּקוֹם

נפש יהודת

בְּחֶסְרוֹן שְׁפָחוֹת. שאין לכל אחד שפה לשימוש: תָנָא דָבִי
אַלְיָהִי. בְבִית המדרש של אליהו הנביא: בַתְאַרְחַתִי. אליהו
הנביא אמר כך: בִּימֵי נִדּוֹתִיק. כל ימי שבעה ואשונין
לְרָאִית נִידּוֹתָה: לְבִוָּנָה. שלובשת בגדים לבנים לסתור שבעה
נקים. כמו זבה ספרה שבעה נקים משפטקה, וצרכיה להיות
לוּבָשֶת לבנים לבדיקה, שמא תרואה ותוסטו ספרותה וצריכה:
להזoor ולסתור: לְדָבָר אַחֲר. לתשומיש:

ולפי שברבות התאותות ובהתמצעת
הידועות, והיו העמים שטופין כל בך
בזומה עד שפשחה מלכם דעה זאת,
באה תורתנו הקדשה לקדש את
ישראל ולהבדילים מן האומות,
ולהרחקם מזיהמתן, ולשמרנו מן הנזק
הגדול הזה, ושילידי זרעם בקדשה.
ועל כן, בדעת סוד התולדות, ותנויק
והתקoon, והטמאה והטהרה, צוותה תורה
לשمر ימי נדה, וימי ויבח שהם יותר
חמורים מימי הנדה להצריך שבעה
ימים נקיים, וימי يولדות, ואחר בך
טבילה בארכבים סאה. וברוך יודע
בכל נסתרות, שהיה חסדו לחיות רופא
ישראל, שסדו בזמניםיו בפי הארץ
הידען לו.

וחכמי ישראל שהשיגו סוד רוחקה,
אמרו, תלמיד חכם, אסור לשאל
בשלומה של נדה. רבינו נחמייה אומר,
אֲפָלוּ הַבּוֹר מִפְיָה טמָא. אמר רבינו
יוחנן, אסור לאדם להלך אחר הנדה
ולדרס עפרה, שהיא טמאה במתה,
בך עפרה: של נדה טמָא. ואסור
להנות ממעשה ידייה.

ואם אמרו רבותינו זכרונם לברכה
(גְּפַלְקָה קָר עַל, כְּנוּת קָר סִיח עַל), בְּלִמְלָאכֹת
שְׁחָאשָׁה עוֹשָׁה לְבָעֵלה, נדה עוֹשָׁה
לְבָעֵלה, חוץ מהצעת המטה, וממושגת

חק יעקב

וימת בְּחַצִי יָמִין. פריש הר"ן ז"ל, נשeo נחש על שפץ גדרו
של חכמים, ומתニア אמר רבי זירא בנות ישראל הן החמיין על
עַצְמָן וכו'. וכותב מהרי"ר סעד דרין ז"ל, שהיתה כקוראת
תיגר על דרכיו יתרבך שהוא צדיק ושר אל אמונה ואין עול,
והתורה היא נוקמת נקם ברית, שלא נשאה לו פנים: שְׁמַשׁ
תַלְמִידִי חַכְמִים. להסבירו סודות המשנה ותעמיה, והוא
הנקרה תלמוד: בִּימֵי נִדּוֹתִיק. כל שבעה של ראייה ראשונה:

רְבָנָן, וְזֹרְתֶם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְמַאֲתָם (ויקלָע ע"ג, י"ג). אמר רבי יאשיה, מִפְאָן אַזְהָרָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיפְרָשָׂא מִפְשָׂתָה יְהוָה סְמוּךְ לְוֹסְתָה, וכמה, אמר ר' בא, עונגה. אמר רבי יוחנן מושום רב' שמעון בָּן יוֹחָנָן, בֶּל שָׁאַיָּנוּ פּוֹרֵשׁ מִאֲשָׁתוֹ סְמוּךְ לְוֹסְתָה, אַפְלוּ הוּא לָזֶה בְּנֵים בָנֵי אַחֲרֵן, מִתְּמִימָן, דְכַתִּיב וְזֹרְתֶם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְמַאֲתָם, וְלֹא יִמְתֹּא בְּטַמַּאתָם, וְסִמְיךָ לֵיהֶ אַחֲרֵי מוֹת בְּנַדְתָה (פס פסוק ג'ג), וְסִמְיךָ לֵיהֶ אַחֲרֵי מוֹת שְׁנִי בָנֵי אַחֲרֵן (פס ע"ג, ה'). אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, בֶּל הַפּוֹרֵשׁ מִאֲשָׁתוֹ סְמוּךְ לְוֹסְתָה, הוּא לָזֶה בְּנֵים זָכְרים, דְכַתִּיב לְהַבְדִיל בֵין הַטָּמָא וּבֵין הַטָּהָר (פס י"ה, מ"ג), וְסִמְיךָ לֵיהֶ אַשָּׁה בַּי תְּזַרְעֵע וְלִידָה זָכָר (פס י"ג, נ'). רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בָּן לֹוי אמר, הוּא לָזֶה בְּנֵים שְׁרָאוּיוֹן להַזָּרָה, דְכַתִּיב וְלְהַבְדִיל וּבֵין הַקְדָשָׁה

תק עקב

בְּנַדְתָ טָמַאֲתָה. וְעַד שְׁתַבָּא בְּמִים לְטַבְילָה הִיא בְּנִידָתָה דָמְרִיבָן מִתְהִיא בְּנַדְתָה וַיָּקָרָא "ש", בְּהִוִיתָה תָהָא עַד שְׁתַבָּא בְּמִים, בְּתוֹרַת כְּהַנִּים. וְהַתּוֹסְפָת (שְׁבָת י"ג ע"ב) כתבו בְּשָׁם רְבִינָו תָמָם, שְׁהִיוּ רְגִילִין לְטַבְילָה שְׁתִי טַבְילָה, אַחֲת לְסֻפָּה שְׁבָעָה לְרִאִיתָה שְׁהִיא טָהָורה מִדָּאוּיִתָא בְּהַקְרָבָה טַבְילָה, וְאַתָּה לְסֻפָּה בְּנֵי לִבְנָו, לְכָן הָה מִקְלָל אַוְתוֹ הַאִישׁ: מִפְהָרְחָה תְּזָאֵן. וּפְלִיטִי בְּנֵי לִשְׁעָנָעָן רָחֵב בְּנֵי לְבִנִיתָה, אַיְכָא לְמִינָרָ שְׁרוֹחָק מִמְנָה הִיא בְּתוֹרַת, וְהִיא פָטוֹחָ כְשָׁאָל שְׁלָא וְהִיא מִקְדּוֹשָׁת לְדוֹת, וּמוֹתָמיִוָּה יְהוָדָה, או שְׁמָא סְכָר לְשָׁוֹרְתָה רְבָרִים, שְׁלָא הִיא מִשּׁוּם בְּתוֹסְפָת (שְׁבָת י"ג ע"ב) שְׁהִיוּ רְגִילָות לְטַבְילָה שְׁתִי טַבְילָה. אַחֲת כְּשָׁפָטָת לְרִאִיתָה, וְאַחֲת לְאַחֲרָ שְׁבָעָה יְמִינִי נְקִים (מוֹתָר) אַבְרָהָם עֲרֵשִׁי זְצִילִין מְנוּחָ"מ כת"י בְּרִשות ר' שְׁמוֹאֵל כְּרָף:

שְׁבָעָה נְקִים מִיּוֹם שְׁפָטָה. וְכָדי שְׁלָא יִטְעַז בֵין דִין וּבֵה לְנִידָה, הַחֲרָדָל, מִוְנה שְׁבָעָה נְקִים מִיּוֹם שְׁפָטָה: וְזֹרְתֶם. וְהַפְרָשָׁתָם, כְמוֹ וַיָּנֹזְרוּ (וַיָּקָרָא כ"ב, ב): עֲונָגָה. או יָם או לִילָה, כְדֹאֵתָא לְמַעַלָה בְּסִימָן קע"ז: לְהַבְדִיל וְגו'. המבדיל בֵין טומאה לְטָהָרָה, תָלֶד אַשְׁתוֹ וּכְרָה: וְלְהַבְדִיל בֵין הַקְדָשָׁה וּבֵין הַטָּמָא וּבֵין הַטָּהָרָה, וְלְהַוּרָתָה אֶת בָנֵי יִשְׂרָאֵל:

שְׁהָרָגוּ, וְלֹא נְשָׂא פָנִים לְתֹזְרָה. שְׁהָרָי אִמְרָה תֹזְרָה, וְאַל אַשָּׁה בְּנִידָתָה טְמַמָּתָה לֹא תִקְרַב (וַיָּקָרָא י"ה, י"ט). בַּי אַתָּא רַב דִימִי אִמְרָה, מִטָּה רְחָבָה הַוְאִי. בְּמַעֲרָבָא (וַיָּקָרָא אַמְרָי), אִמְרָה רַבִּי יְצָחָק בֶּן יְסִירָר מַפְסִיק בֵינוֹ לְבִינָה הַוְאִי.

וְאַחֲרֵי כֵן, בְּרָאוֹת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁלָא הַיּוֹ יִכְלֹוּ לְסָפָר יִמְיָה נְדָה לְבֶד וּמִי וְיִבְהָ לְבֶד, נְטָלוּ חַמְרָה שְׁבָשְׁנִיהם, בְּדַי לְעֹשָׂות הַרְחָקָה יִתְרָה. וְהַחֲמִירוּ עַל עַצְמָמוֹן, שְׁאַפְלוּ רֹזְאֹת טְפַת דִס בְּחַדְלָל, יוֹשָׁבּוֹת שְׁבָעָה נְקִים. וְנְשָׂאָרָה לְבָנוֹת יִשְׂרָאֵל חַמְרָה זֹאת בְּאָסּוֹר שְׁלַת-תֹזְרָה. וְגַם הַחֲמִירוּ בְכָל בְּתָם וּבְכָל אָזֶן, בְּרָאיָת דִס טְמָא.

וְהַרְחִיקָוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה שְׁלָא יִשְׁמַשׁ עַמָּה סְמוּךְ לְוֹסְתָה. בְּדַגְרָסְעָן (הַתְּמִם) (כְּמַסְכָת סְכוּמָת פְּלִקְעִיל יְלִיעָת סְכוּמָה לְקָרְבָּן י"ח ע"ב), תְּנַנוּ

נפש יהודת

וְלֹא נְשָׂא פָנִים לְתֹזְרָה. אָפָעַל פִי שְׁהִיא בָּעֵל תּוֹרָה, הָרָגוּ: בְּנַדְתָ טָמַאֲתָה. וְעַד שְׁתַבָּא בְּמִים לְטַבְילָה הִיא בְּנִידָתָה, בְּטוֹמַתָה וְהִוִיתָה בְּנַדְתָה: מִטָּה רְחָבָה. וְלֹא הִיא קִירְבוֹן בָשָׁר, וְסֻבְורָ דְשֵׁרִי בְהָכִי: סִינְר. תְגָרוּה שְׁחוֹגָרִין, וְמַגְעִי מִמְתְנִים וּלְמַטָּה: רַיְמִי זִבְתָה. שְׁחָתוּלְקָו בֵין וּבֵה לְנִידָה, שְׁהָנִידָה כִּיּוֹן שְׁרָאָתָה דִס, מִוְנה מִיד בֵין שְׁבָעָה יִמְיָם, וּטְבָולָת בְּלִיל שְׁמִינִי. בֵין שְׁרָאָתָה דִס, מִוְנה מִיד בֵין שְׁרָאָתָה שְׁבָעָה יִמְיָם רְצָפִין, רְקָבִין שְׁרָאָתָה רְקָבִים אַחֲד בֵין בֵין שְׁרָאָתָה שְׁבָעָה יִמְיָם רְצָפִין. שְׁפָטָה יוֹם אַחֲד שְׁלָא רְאָתָה, טְבָולָת בְּלִיל שְׁמִינִי וּטְהָרָה. וְאַפְלוּ שְׁרָאָתָה בְּיָמִים שְׁבָעָיִם קָדוּם בֵין השְׁמָשָׁת וּתְפָסָוק, טְבָולָת בְּלִילָה. וְהָא דִין נִידָה. וְדַין וּבָה הָא מַתְחִיל אַחֲרִי מִי הַנִּידָה עַד אַחֲרָ עַשְׂרֵה יְמִים אַחֲרִי נִידָה זוּ, או תְהַווּ לְדִין נִידָה. וּבְתוֹךְ אַחֲרִי יְמִינִים, אָמַר אַתָּה דִס יְמִינָה אַחֲרִי שְׁחָרָתִי, טְבָולָת בְּלִילָה וְטוֹהָרָה. רְאָתָה בְּלִילָה, טְבָולָת בְּשָׁחוֹרִית. אַבְלָ אָמַר אַתָּה שְׁלָשָׁה יְמִינִים רְצָפִין בְּתוֹךְ אַחֲרִי עַשְׂרֵה יְמִינִים, נִקְרָאת וּבָה, וּצְרִיכָה לְסָפָר שְׁבָעָה נְקִים מִיּוֹם שְׁפָטָה. וְכָדי שְׁלָא יִטְעַז בֵין דִין וּבֵה לְנִידָה, הַחֲרָדָל, מִוְנה שְׁבָעָה נְקִים מִיּוֹם שְׁפָטָה: וְזֹרְתֶם. וְהַפְרָשָׁתָם, כְמוֹ וַיָּנֹזְרוּ (וַיָּקָרָא כ"ב, ב): עֲונָגָה. או יָם או לִילָה, כְדֹאֵתָא לְמַעַלָה בְּסִימָן קע"ז: לְהַבְדִיל וְגו'. המבדיל בֵין טומאה לְטָהָרָה, תָלֶד אַשְׁתוֹ וּכְרָה: וְלְהַבְדִיל בֵין הַקְדָשָׁה וּבֵין הַטָּמָא וּבֵין הַטָּהָרָה, וְלְהַוּרָתָה אֶת בָנֵי יִשְׂרָאֵל:

צדיקים לא נאמר, אלא לבשר ענויים, הוא למדת שענוה גדולה מבלם. וגם אסור לו לאדם להקל בראשו לשחק עם אשתו בימי נדחתה. וגם היא, שלא תתקשת. זה הכלל, כל הדברים המביאים לידי קרוב דעת, אסורים, כדי שלא יבואו לידי עברה. והרחקותה כאשת איש לכל דבריה, זולתי שלא אסורה ביהוד. שבין שעתיד לבוא לה ומין התר, ימתין, דוחקה היא דלא שביק התירא ואכיל אסורה.

ומצינו במדרשות, כי ברמו נצטוה אדם הראzon על הנדחה, בגימטריא התבאות [עו"ז] בוגדו, בכתב אעשה לו עוזר בוגדו (כלהט"א כ, י"ח), רוץ להומר, מעתים שבעים ושבעה ימים במנין עוזר, הם ימי ושלשה ימים במנין בוגדו, הם ימי נדחתה. רוץ להומר, מניין עוזר, תהיה לו. ומניין בוגדו, תהיה בוגדו.

ואם חס ושלום עבר ובא עלייה בימי נדחת או בימי לבונה, הילך ממזר. והאות שלו, הוא עוז פנים. בדורסן [התמס] גמכתה כלא להק פלק וכי יולא, רבבי יהודה אומר, עוז פנים לגיהנים, ובשתות פנים לגן עדן. עוז פנים, רב אליעזר אומר,

ובין חיל, ובין הטמא ובין הטהור, ולהורות את בני ישראל כס פסוק י"ח. והפרישות מביאה את האדם לידי טהרה וקדשה. בדורסן [התמס] סוף מסכת טואה, פلك ט' מקנה ט'ו, וכסוף פלקו קמל עטולה וזה לך כי ע"כ, ונשמרת מפל דבר רע (ובביס כ"א, י"ג) שלא יחרה אדם ביום, ויבוא לידי עברה בלילה. מכאן אמר רבי פינחס בן יאיר, תורה מביאה לידי מעשה, מעשה מביא לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, זריזות מביאה לידי נקיות, נקיות מביאה לידי פרישות, פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי קדשה, קדשה מביאה לידי יראת חטא, יראת חטא מביאה לידי ענווה, ענווה מביאה לידי חסידות, חסידות מביאה לידי רוח הקדש. וחסידות גדולה מבלן, שנאמר אז דברת בחזון לחסידיך, ותאמר (שוויתי עוז על גבור) (על כס פ"ג, כ). ופליגニア דרבבי יהושע בן לוי, דאמר רבבי יהושע בן לוי, ענווה גדולה מבלם, שנאמר רוח יי"ליהם עלי, יען משח יי"אתי לבשר ענויים, שלחני לחבש לנשברி לב, לקרא לשובים הרור, ולאסורים פכח קוח (יעמ"ס י"ה, ח). לבשר חסידים

נפש יהודה

ונשמרת. וסימך לתה, כי היה בך איש אשר לא היה טהור מירה ללילה (ובביס ט' פסק י"א). קרא מהיר להשمر שלא יבוא לידי תורה. על ידי שעסך בה, רואה ומבן אזהרות שבה ונוהרה: עריות. ורוי ונשמר קודם כן שלא TABOA עבירה לידי, כי הכא דאיינו מחרור לבוא לידי טומאה: עריות. כשביריה באיה לידי, והיר ונשמר שלא ייכל בה: נקיות. נקי באין חטא: פרישות. אף מן דבר המותר פורש, להחמיר על עצמו: טהרה. זה ומולבן, ועדיף מנקי: לידי רוח הקדש. להשרות עלי שכינה: וחסידות. שעשויה לפנים משורות הדין, ואינו מצפה למגולול, וועשה חסד ואמות: אז דברת בחזון לחסידיך. ולא נאמר ליארך ולענויך: לחבש. לרפאות הגלות בתנחותם, כמו שנותנית חbos (ר"ל תחבות) וסם על המכה: לאסורים. בгалות: פכח קוח. לחתיר ולפקח מלוקחים ושבים: במנין עוז. השנה שניים עשר חדשים, והחודש שלשים יום, והם שלוש מאות וששים ימים. צא מון מכל גודש שבעה ימים שכל שלשים יום הם וסת אישה (כלומר, יש להסר שמנונים וארכעה ימי וסת בשנה), ויבוא לך החשבון (עם הכלול): תהיה בוגדו.

להרחקין. כמו מגנד תראה את הארץ (דברים י"ב, י"ב):

מנורת

פרק קפא

המאור

הטוב והישר, אלו מקדשין שמו הגדול. ואם חס ושלום נהגין בהפה, מחלליושמו לרעתנו, וכל הבער והפשע והחולול נשאר על עצמנו.

ולפי שהוא סייע גודל להיות האדם טוב או רע בתוכנות המזג, כפי הטפה שטמפנה נתהוה, נמצא תבור האדם ספט קדשות השם או חילוין, כפי הבנים שמוליד. בשהבנים צדיקים, מקדשין את השם, והרשעים בהפה. ולאחר שהדבר כן, נצטרך לדעת היאך יקדש אדם עצמו בשעת תשמש. וקדשה זו נחלקת לחמשה חלקים. הדרך הראשונה, במהות החبور. הדרך השניה, בזמן החبور. הדרך השלישית, בזמן הרاوي לחبور. הדרך הרביעית, במבנה החبور. הדרך החמישית, באכות החبور.

הדרך הראשונה, במהותו. יש לנו לידע, שמותות חبور זה בשונהראי ובכונה ראייה, הוא דבר טהור ונקי, מסיע להווית העולים. וחבר טהור בזיה, אין בו גנאי ובעור ובושה, אבל בקרא ידיעה, כמו שנאמר וידע אלקנה את תהה (אשתון) ממולא לו, כי, וכן בקרא ידיעה משני פנים. האחד, לפי שטפה זו בא שרש מהמקום הדעת, שהוא המטה. והשני, כי ביאת בזאת היא בידיעה מבונות וקדושה לשם שמים, וכי אפשר שלא יצא ממנה בן דעת.

ممזר. רבינו יהושע אומר, בן הנדה. רבינו עקיבא אומר, ממייר ובן הנדה. והוריו בבר, זרעו יהיה קדוש:

החלק השישי בקדושת החיבור, ויש בו חמישה פרקים

פרק ראשון

פרק קפא

לפי שאמת ישראל היא סגלה שהבדילה הקדוש ברוך הוא מכל העמים, מיחדרת לאיל יתרה, בחר בישראל להיות עם קדוש. ועל כן נאמר ואבדל אתכם מן העמים להיות לי (ויקלו כ. כ"ז), שהבדילים להיות קדושים במו שהוא קדוש. וידמו לדרבי, כמו שדרשו על פסוק זה לכת בדרבי (לכisis כ"ה, י"ג), מה הוא קדוש, אף אתה קדוש.

מה הוא חנון, אף אתה חנון וכו' למדנו שהבדיל הקדוש ברוך הוא את ישראל להיות נזהרים במדהתיו, שנאמר והתקדשתם והייתם קדשים קדשים (ויקלו י"ה, מ"ז). ודרשו על זה (כמכלו ימל נסוף פיק מל לפס טממו לך ל"ט ע"ה), תננו רבנן, והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני. אדם מקדש עצמו מעט, מקדשין אותו הרבה. אדם מקדש עצמו מלמלה, מלמלה, מקדשין אותו מלמלה. אדם מקדש עצמו בעולם הזה, מקדשין אותו בעולם הבא. וכיון שבן הוא, נמצא שבב זמן שאנחנו עושים

נפש יהודת

קפא אדם מקדש וכו'. הבא ליטור, מסיעין לו: בתכונת המזג. כמו שהוא מכין למזג השיפה שתנתהו ממנו חולד, כו' יהה גוף חולד וטבעו. ומוג, לשון מערוב, כמו מגית היין, אם הוא מוג כשייר, או הוא טוב. כך אם טפת הורע מוג, שב מאכללים הגונים ומהשבה טובה, היה הנברא מנוג גוף בריא וטוב ובעל מעשים טובים: אין בו גנאי. אין חרפה או בושה בתשומש זה, כי הוא זצון הקדוש ברוך הוא. וכן דיעת ה, רצון הקדוש ברוך הוא לקיים מצות פרו ורבו: